

קבלת שבת

שנה שש עשרה - עלון שבועי ■ מופץ ב-15,000 עותקים בארץ ובעולם

בסיוע דשמיא, ו' כטבת התשפ"ג.

העלון טעון גניזה ■ אין לקרוא בשעת התפילה!

ניתן לקבל את העלון במייל KSHABAT@INN.CO.IL
הערות והארות, תרומות ובקשות להפצת העלון יתקבלו
בברכה בטל': 052-7620219.

פרשת ויגש

"וַיֵּרָא אֶת הָעֲגֻלוֹת אֲשֶׁר שָׁלַח יוֹסֵף לְשֵׂאת אֹתוֹ וַתְּחִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם"

(מז, כז).

מפרש רש"י: "סימן מסר להם, במה היה עוסק כשפירש ממנו, בפרשת עגלה ערופה. ובמדרש מובא: "ויאמר ישראל רב - רב כוחו של יוסף בני, שכמה צרות הגיעוהו, ועדיין הוא עומד בצדק".

בתחילה סירב יעקב להאמין, ואילו סימן ה"עגלות" גרם למהפך; מעתה האמין, ורוחו קמה לתחיה. מדוע דוקא ענין זה השפיע עליו יותר מהכל? וכיצד למד מזה, שיוסף עומד בצדק?

בטרם נבוא להסבר הענין נקדים משל, שנשא המגיד מדובנא:

שני ידידים נפגשים אחרי פרידה של שנים רבות. על איזה עניינים נסובה השיחה ביניהם בפגישה זו, על קורות חייהם, על משפחתם, על זכרונות העבר. גם אם מדובר בתלמידי חכמים, סביר להניח, שיקדשו את עיקר פגישתם לקושיא על תוספות או לדיון הלכתי... וכל שכן בפגישה בין אב ובנו, שבה התרגשות גוברת. **כיצד נהג יוסף?** אחרי שנים רבות וקשות של פרידה, איזו דרישת שלום יש לו לשלוח לאביו? דברי תורה! אין הוא כותב לו על מה שעבר עליו, אין הוא מתאר לו את כבודו ואושרו המלכותי, רק דבר אחד מעניין אותו: לדבר בלימוד... אין זו סתם מדרגה, כאן הראה יוסף שעדיין הוא כל כולו שקוע בתורה; שגם בהיותו עבד וגם בהיותו מלך המשיך לעלות בתורה, ובשום מצב לא הסיח את דעתו ממה שלימד אותו אביו. אחרי שנוכח יעקב שאכן הוא עומד בצדקתו בשלימות, שיצא ללא פגע מכל תלאותיו גם מבחינת רוחנית, אזי "ותחי רוח יעקב אביהם!"

דוגמא לכפי ביותר לכך ניתן למצוא בדמותו של אבנר בן נר, שר הצבא של שאול המלך, כפי שמבאר הגאון רבי יעקב קמיניצקי זצ"ל בספרו 'אמת ליעקב' (דרוש ז): אבנר, שבא לכרות ברית עם דוד המלך, נפגש עם יואב, שר הצבא של דוד. יואב חשד באבנר שאין לבו שלום עם דוד, וכך נאמר שם (שמואל ב, ג-ז): "ויטוה יואב אל תוך השער, לדבר אתו בשלי, ויכהו שם החומש, וימת בדם עשהאל אחיו". יואב הרג את אבנר, משום שהיה גואל הדם של אחיו עשהאל, שנהרג בידי אבנר. על מה דיברו שני שרי הצבא שם, בשער? אומרים חז"ל (סנהדרין מט). "לדבר אתו בשלי, אמר רב יהודה אמר רב, על עסקי שלו, ומבאר רש"י "לשון של נעלך, שאל לו בערמה, כימה גדמת היאך חולצת? התחיל שוחה מלפניו ומראהו כך היא חולצת בשנייה, והוא שלף חרבו והרגו".

שני מצביאים נפגשים, ועל מה הם מדברים? על נשק? על צבא? הם מדברים בלימוד, בסוגיית במסכת יבמות. ועכשיו נתבונן לרגע: אבנר נפגש עם יואב, אויבו מתמול שלשום, שאת אחיו הוא הרג. אבנר יודע שיואב הוא גואל הדם של הנהרג. יואב מבקש לדבר עמו, ועל מה הוא מדבר? הוא שואל שאלה מוזרה: "כימה גידימת היאך חולצת". כדי לענות על השאלה, חיבב אבנר להתכופף... האם לא היה כאן מקום לחשוד, לראות את הנולד? כיצד האמין אבנר שיואב בא לשאול אותו שאלה בדיני הליצה?

בדור שלנו אי אפשר להבין. אך בדורו של דוד המלך זו היתה המציאות. שר צבא היה בראש ובראשונה - גדול בתורה. ענייני הצבא לא תפשו אצלו אלא מקום משני. במקום ראשון עמד - לימוד התורה! וכנפגש עם שר צבא אחר, גם הוא גדול בתורה, אין דבר טבעי יותר מלדבר בתורה. אין זה מוזר, אין כאן מקום לחשד. כאילו שני ראשי ישיבות נפגשים... וכשמדברים בתורה, שום דבר לא קיים יותר בעולם, שוכחים מהכל, אין חושדים בכלום.

אולי זה ימחיש לנו מעט, מה התכוונו חז"ל כשאמרו (שבת קיב). "אם ראשונים כמלאכים אנו כבני אדם, אם ראשונים כבני אדם, אנו כחמורים וכו'".

(להתעדן באהבתך)

"וַיֵּתֵן לָהֶם אַחְזָה בְּאַרְץ מִצְרַיִם בְּמִיטַב הָאָרֶץ בְּאַרְץ רְעַמְסֵס"

(מז, יא).

פסוק זה אומר דרשני. פרעה אמר ליוסף: "במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך וישבו בארץ גושן", ואילו יוסף הושיבם "במיטב הארץ בארץ רעמסס", והוא דבר פלא.

פירש רבי שאול מאמסטרדם זצ"ל בעל "בנין אריאל":

במסכת סוטה (דג) נאמר כי "אין לך טרשים בכל ארץ ישראל יתר מחברון", ועם זאת הכבשים המשובחים ביותר באו מחברון, והסיבה לכך: "אידי דקלישא ארעא עבדא רעיא ושמן קניינא", ומפרש רש"י: "שכן דרך הצאן להשיב בארץ יבשה ומרשים יותר מארץ לחה". אם כן תמוה מאד, מצד אמר פרעה על ארץ גושן הטובה למרעה בהמות, שהיא "מיטב הארץ", שהלא אם טובה היא למרעה בהיותה אדמת טרשים, הכיצד היא "מיטב הארץ"? אמנם בזמן הרעב, אף גושן שיש בה על כל פנים מרעה לצאן נחשבת כמיטב, אבל כיון שירד יעקב למצרים וחדל הרעב, הרי ארץ גושן היא מן הפסולת של מצרים? ברם הם דייק בלשון פרעה לוסף נראה כאילו האריך אריכות יתר, כי הרי

בתחילה אמר: "במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך", ושוב חזר ואמר: "ישבו בארץ גושן", ומדוע לא קיצר ואמר: 'במיטב הארץ בארץ גושן הושב את אביך ואת אחיך'?

אלא פרעה הורה ליוסף להושיב את אביו ואחיו 'במיטב הארץ', ורעמסס היא שהיתה הארץ המובחרת לזריעה ולגידול, בעוד שארץ גושן היתה טובה למרעה בהיותה אדמת טרשים, אך לא טובה לזריעה. לכן יוסף הושיבם בארץ גושן כדי שיהיה להם מקום טוב למרעה, אבל כאחוזת נתן להם את ארץ רעמסס.

ומעתה מדוייק היטב לשון הפסוק: נאמר: "ויושב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן להם אחוזה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס", ולא נאמר: 'ויושב יוסף... במיטב הארץ בארץ רעמסס ויתן להם אחוזה', ללמדנו, כי - "ויושב יוסף את אביו ואת אחיו", בארץ גושן, שם היה עיקר ישיבתם, אבל - "ויתן להם אחוזה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס" - אחוזתם היתה בארץ רעמסס הטובה לזריעה ולגידול.

"וְאֵת הָעָם הָעֵבְרִי אֹתוֹ לְעָרִים מְקֻצָּה גְבוּל מִצְרַיִם וְעַד קְצָהוּ"

(מז, כא).

מפרש רש"י ("עפ"ג הגמ' בחולין ס): להודיע שבחו של יוסף, שנתכון להסיר חרפה מעל אחיו, שלא יהיו קורין אותם גולים.

ויש להבין, האם כדי למנוע אי נעימות משבעים נפש, מעבירים רבבות אלפים מקצה גבול מצרים ועד קצהו. ומוכן שאין זו שאלה. כי "בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ", בשביל ישראל שנקראו "ראשית" (רש"י ריש בראשית), והכל בשביל ישראל" (יבמות סג). ואמרו (ברכות ז): שכל העולם לא נברא אלא בשביל הצדיק. והרמב"ם כתב (בהקדמת פירוש המשניות) שיתכן שמלך אדיר ישתגע, ויצוה לבנות עיר בירה באמצע המדבר. רבבות פועלים יתנהלו בשיירות ויביאו חומרי בנין ויבנו עיר לתלפיות, והשגעון נשאר שגעון, העיר נזנחה והתפוררה והיתה לעיי חרבות, רק קטע מן החומה הנשאה שרד, וזכר לתפארת ההזיה. וכעבור שנים רבות יתנהל צדיק בדרך, והשמש תקפח על ראשו וישווע למעט צל, וימצא את קיר החומה. יחסה בצילו וישיב רוחו. ובשביל קורת רוח זו נבנתה בשעתה העיר כולה!

סיפר מגיד המישרים הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל:

היינו במתנה פליטים בגרמניה, והרב שמואל יעקב רוז זצ"ל הביא כך אחד של גמרא, היו אלו מסכתות נדרים וקידושין כרוכות יחדיו. איזו צימאון היה, איזו התנפלות! באין ברירה פירקו את הכריכה וחילקו את המסכתות לדפים דפים. כל אחד זכה בדף ושיננו בכזו התלהבות, ואחר כך החליפו. איך ביררו בלהט היכן הדף הבא, ואיפה הדף שלפניו. והאם אפשר רק להציץ, לראות איך מתחיל הענין, והיכן הוא מסתיים -

ומהיכן הגיע כרך זה לידי הרב רוז?

בסמיכות, היה בית חולים צבאי וחולי המחנה שהו בו. בית החולים היה ממוקם במבנה של מנזר נוצרי. בסמוך לו, היה בית דפוס גרמני. יום אחד, נכנס בעל בית הדפוס לבית החולים, וסיפר שבמרתפי המנזר שמורים כרכים גדולים של ספרי קודש יהודיים. בעיניו ראה! עכשיו, שהיהודים הניצולים שוהים כאן, אולי ירצו לעיין בהם.

"הראה לנו", ביקשו. וחזר עם כרך מתוך ש"ס וילנא. מסכתות קידושין ונדרים.

מיד הסבו לשיעור גמרא מחיה נפשות. הרב רוז, ורבי שמואל אבא סניעג זצ"ל, אף הוא מחניכי סלבדוקא, ועוד -

וכחניכי סלבדוקא, הבינו שאסור להם להחזיק טובה לעצמם, והרב רוז הלך אל המחנה וזיכה מאה ושבעים יהודים בלימוד גמרא -

ולא אמרו די, שאלו את בעל בית הדפוס האם יוכל לצלם ולהדפיס את הכרך. התענין כמה עותקים נצרכים. חשבו בגדול, והחליטו להדפיס עשרת אלפים כרכים מכל מסכת. חישב, והודיע שההדפסה תעלה עשרת אלפים מארקים. איפה יש סכום כזה לפליטים חסרי כל!

זימנה להם ההשגחה העליונה את שליח 'ועד ההצלה' האמריקאי, רבי שמואל שמידט, שחישב ומצא שסכום זה זהה לשלוש מאות דולר בלבד, והשיגם מקרנות 'ועד ההצלה'. מצאו צייר מפליטי המחנות שצייר את עמוד השער, ובו שעמדי גדרות התיל המחושמלים וארובות המשרפות. ופסוק הנצח: "כמעט כילוני בארץ, ואני לא עזבתי פיקודיך" (תהלים קיט, פז). אספו את הדפים הפזורים, והדפיסום, ומעט מעט איתרו עוד ועוד מסכתות, והדפיסו את כל הש"ס, והגוינט עזר להפיצם בכל המחנות -

נתבונן: מתי ואיך הגיע אותו כרך למרתפי מנזר שכוח בגרמניה -

ואיך נקלע בעל בית דפוס גרמני לאותו מרתף, וגילה את הכרך, ומיהר להודיע לחולים היהודיים -

ופתחו עימו במשא ומתן, ובדרך מקרה נקלע לשם שליח ועד ההצלה -

"ברוך שם כבוד עולמו לשומרים" (ע"ז מז)!

(הוגדת)

לרגע התנדדתי על מקומי. לא מאמינה למשמע אוזני. אבל אבא שלי נראה רציני מאוד. מה זה אומר? אני צריכה להפנות גב לאושר הכי גדול של החיים שלי?

"אביבה", אבא שלי שלח אלי מבט יצוק פלדה "את פשוט צריכה להיזהר לא לעשות שטויות, אם נשאר לך קצת שכל בקדקוד הזה אחרי כל מה שהכניסו לך שמה?"

יצאתי מהווילה המפוארת ברגלים כושלות, השמש העזה של עיר מולדתי הכתה עלי בעזות. איך אהבתי את השמש הזו פעם. איך היינו יוצאות אליה אמה ואני בעוד בוקר ונוהגות לעשות איתה תחרות. אמה עליה השלום, אהבה את השמש, את האור ואת הטוב, ואני הייתי האור והאביב של החיים המרים שלה בצלו של אבא.

הייתי הכי עשירה בכיתה. היו לי המון חברות והייתי הכי מאושרת, הכל עד שאבא בא הביתה. עד היום אין לי מושג באלו 'עסקים' עסק אבא שלי, אני רק יודעת שכמה פעמים הצליח להתחמק בעזרת כל הקשרים שלו. אני זוכרת שאמה התחננה אליו בדמעות שילך רק ישר כי היא לא עומדת במתח, ואבא צחק על תמימותה. "רק שלא תחזירי לי בתשובה" התיז פעם כשדיברה על מונחים של צדק ויושר "רק לא זה..."

מאוחר יותר הבנתי למה אבא מתכוון. הבנתי גם שאמא דווקא הייתה מעוניינת להכיר יותר את אלו היהודים שומרי השבת כמו משפחת 'לוי' מקצה השכונה ו'חכם' מהרחוב שלי, משפחות עדינות וצנועות, רק שהיא מפחדת מאבא.

כך התנהלו חיי כמעט בטוב וכמעט בנעימים עד שענן אפור אחד העיב על השמש בצהריים. אמה חלתה. לא הכרתי את הצד הזה של אבא, הוא דאג לטובי הרופאים שיבקרו בביטנו והרעים עליהם בקולו.

"ככה? אין לכם מה לומר? איפה אתם ואיפה הדיפלומה שלכם?"
בבית חולים נתנו לה רק טיפול תומך, ואבא רתח מזעם.

"היא הולכת למות, אתם לא מבינים? והיא אישה טובה. באמת טובה, תעשו משהו."
"רופאים הם רק בני אדם" לחשה לו אמה "רק הקדוש ברוך הוא יכול לרפאות אותי."

בפעם הראשונה בחיי ראינו את אבא מרכין ראשו. אמה עזבה אותנו בפתאומיות. למרות שידענו שזה עלול לקרות, הכתה בנו המכה בהפתעה. בבת אחת הפך הבית להיות חשוך. אבא דאג למבשלת ומנקה, הוא רשם אותי לחוגים יוקרתיים אחר הצהריים כך שהייתי עמוסה מבוקר עד ליל, אבל היה לי ריק ושומם וחשוך. יום אחד מצאתי את עצמי מתדפקת על דלת לא מוכרת, הדלת של משפחת לויין מקצה הרחוב. ידעתי שאמא עומדת מאחורי ואני עומדת לעשות מה שלה לא היה אומץ.

"אני רוצה לשמור שבת, איפה אפשר ללמוד על זה?" שאלתי את האישה הנעימה שפתחה לי את הדלת.

היום אני מבינה את ההלם שתקף אותה. היא התעשתה מהר מאוד, אחר כך הכניסה אותי במאור פנים לביתה הפשוט והגישה לי שתייה צוננת. היא הזכירה לי את אמה. היא ישיבה והקשיבה לי ואמרה שיש לה בהחלט לאן לשלוח אותי, וחוש מזה הבית שלה פתוח בשבילי לרווחה לכל שאלה. כשציניתי את שמי היא קפאה על מקומה.

"את הבת של רפי כהן?" הנהנתי.
"אם לא אכפת לך, אז שאבא שלך לא יידע שאני קשורה ל...", הפחד הבהב בעיניה.

"לזה שאני רוצה לשמור שבת? אין בעיה הוא לעולם לא יידע ואת יכולה לסמוך עלי?"
"נהג מספר הסלולארי שלי" היא השפילה עיניים, "אני מצטערת שלא תוכלי לבוא אלי בגלוי, אבל אנחנו ניפגש בדרכים אחרות". היא לחצה את ידי בחום לפני שנפרדנו "את נערה אמיצה!"

לימים ידעתי עד כמה צדקה גברת לויין.
"אבל מי הביא אותך לכל המרצים ב'ערכים', אה?"

מי שלח אותך לשבת שלהם? אני חייב לטפל באיש הזה? אבא שלי השתולל מזעם כששמע על הכיוון החדש שלי.

"זו היתה אמא" עניתי כשראיתי שאבא לא נרגע, לאמא - אבא כבר לא יוכל להזיק.

אבא האמין. ואני ידעתי שבאמת אמא שלחה אותי אל השבת, אל התורה ואל האור. במחשבה מפוכחת יכולתי לומר שבעצם אבא, דווקא הוא, שלח אותי אליהם. אבא הראה לי את החיים שבלי יראת אלוקים, החיים שבלי התורה, ואני לא רציתי את החיים האלו. חיפשתי משהו אחר ומצאתי. הייתי עיקשת, לפעמים אבא אמר שאת העקשנות לקחתי ממנו. לאחר מאבק הוא אמר שלא אכפת לו שקצת אשמע הרצאות ב'ערכים', ושקיים כמה מצוות וזהו, לא יותר מזה.

"את שומעת אביבה? הבית הוא שלי, וכאן חיים לפי הכללים שלי, ואת לא הולכת לחזור בתשובה כאן". המילים שלו הרגיעו אותי. לא היו לי תכניות לגור בוילה שלנו לעד.

הייתי יוצאת למדרשיה בבני ברק וחוזרת עם ערב, היו לי קשרים טובים עם המורות והיו לי כמה חברות. הרבנית טובה לקחה עלי אפטרופסות וגם גברת לויין מהרחוב שלי היא הייתה אתי בקשר. שמחתי שאבא עסוק עד למעלה מראשו, השמש חזרה לחיי.

יום אחד הוצע לי שידוך. הייתי הלומת אושר. היה זה שידוך שבחלומות הכי ורודים שלי לא הייתי מגיעה אליו. רונן מאיר, בן ישיבה עדין שתורתו אומנותו וגם הוא כמוני עבר מסלול דומה אך בשינוי אחד. כל המשפחה איתו, היתה לו משפחה חמה ותומכת שרצתה לראות אותו מקים בית של תורה, אני הייתי המועמדת.

הרב נתן את ברכתו, הרבנית טובה בכתה אתי מרוב אושר, ומה שנשאר זה רק לסגור את השידוך ולהתחיל חיים של אושר ושמחה. יצאתי לילה בהתרגשות, רוצה לבשר לאבא על אירוסים הקרובים.

"מי החתן?"
"רונן מאיר."

"ומה הוא עושה, אה?"
לא עניתי, קור זחל בעצמותי.
"הוא בן ישיבה?" שאג אבא, "תגידי את האמת!" הנהנתי.

בפעם הראשונה בחיי ראיתי אש משתוללת בעיניים של אבא. כלומר זו לא היתה ממש הפעם הראשונה אבל בפעם הזו היתה האש מטווחת אלי, ביתו היחידה.

"השידוך הזה לא יקום ולא יהיה, שומעת? בשום פנים ואופן ושהעולם יתהפך. אם את עושה אותו אני..."

ברחתי מהבית וידעתי שאני צריכה עזרה. מדובר בדיני נפשות. התקשרתי לגברת לויין, והיא נתנה לי את המספר של אחד הרבנים החשובים, התיישבתי בספסל מרוחק מן הבית והתקשרתי. כששמעתי את קולו החם של הרב פרצתי בבכי. לקח לי כמה דקות ארוכות כדי להתאושש וכדי להסביר את עצמי. הרב שתק. הקו דמם ולרגע חשבתי שהוא קרס. אבל לא, הנה שמעתי כחוכו קל.

"זה לא פשוט השאלה שלך, אני מפנה אותה לגדול הדור בדחיפות".
נסעתי לביתה של הרבנית טובה ושם ציפינו במתח לתשובה.

כעבור שעותיים התקבלה התשובה. חשתי שאין בי כוח נפשי לשמוע אותה, והרבנית טובה שמעה בשבילי. פניה האירו ודמעות עלו בעיניה. כשסיימה חיבקה אותי "מזל טוב אביבה, מזל טוב, את כלה".

"ממממה? זה באמת???" אבל זה באמת יכול להיות מסוכן.
"אז תקשיבי עד הסוף יקירה. הרב הורה לסגור את השידוך בסתר, ושלא תדברי עם אביך שבווע".

היו לי המון שאלות. מה פירוש בסתר? ומה זאת אומרת לא לדבר עם אבא שבווע? לא לדבר בכלל, או רק לא לספר על השידוך? ומה יקרה אחרי שבווע, אה? ובכלל איך נתחנן פעם, הרי לא נוכל לחיות

בסתר לעד?

זו היתה ההזדמנות שלי לשמוע אמונת חכמים מה. בדיוק מה שאומר הרב, אפילו אם אמר לך על שמאל שהוא ימין או הפוך. בבת אחת התפוגג המתח האיום. התרגשתי לשמע ברכותיו השופעות של הרב, ועוד באותו לילה ערכנו את ה'ווארט' בקול דממה דקה.

שבוע שאחר כך התחמקתי מאבא. נתתי לו להבין שיש לי כמה קורסים לסיים וכמה מבחנים לעבור, כך שלא יהיה לי זמן לנשום. לא יודעת אם אבא האמין או לא, בכל אופן את קולו לא שמעתי באותו שבוע גורלי. אני מחכה לסיים השבוע ובטוחה שמשוה עומד לקרות. לא יתכן אחרת. הרב אמר שבוע והשבוע מאחורינו.

ליל שלישי. בבית משפחת מאיר שמחה מאופקת. אין איש שיועד על השידוך שהסתיים, אפילו הקטנים לא. רק ההורים ושתי האחיות הבוגרות.

"אבא, בוא ניסע לכותל" מבקש רונן "אני מרגיש שאני מתפוצץ, יש לי כל כך הרבה על מה להתפלל".
"רעיון נפלא, היכנס לרכב, אנחנו נוסעים".

הרכב עושה את דרכו אל הקיר בן האלפים. הם מגיעים ושוקעים בתפילה נלבבת, איש איש ותחנוני, אחר כך בלב קל הם חוזרים לרכב ומתכוונים לנסיעה הארוכה.

בדרך הם שומעים שיעורי תורה וגם מדברים בלימוד, נעים ושמח ברכב, הם נזהרים שלא לדבר על השידוך הסודי, כאילו היו אוזניים לרכב. הרכב עושה את דרכו בחשיכה העוטפת את הרי יהודה. קרוב אל שער הגיא סמוך ליישוב שורש, הם מגלים רכב חונה וכן אדם בגיל המעמדה שוכב מתחתיו, מגשש בקריו. אבא של רונן מחליט לעצור, יהודי במצוקה.

"מה העניינים תבר?"
"לא יודע, זה רכב חדש זה, והוא לא זז, כבר שעתיים אני ככה על הכביש. ואני לא מוכן לעזוב אותו אפילו לא לרגע. אין לי ספק שיגנבו אותו, ואני גם לא תופס שום גרר".

רונן חושב שהאיש מיושב, כנראה אין עליו שתייה. הוא מוציא שתייה חמה מהתרמוס שאתם וכוס קרטון חד פעמי. האיש לוגם קפה מתוק בתודה ואבא של רונן נשכב במקומו. מהר מאוד הוא מאתר את הבעיה ומצדקת.

"הרכב בסדר אדוני, סע לשלום".
אבל האיש לא נוסע. הוא מביט מבולבל באב ובבן וקולו מצטרד.

"אני מוכרח לומר לכם ת'אמת, אני שונא חרדים. שונא, שונא!!! אבל אתם משהו אחר, אתם. שעתיים אני ככה שוכב ואף אחד לא עצר לי... אתם אנשים נפלאים", הם לוחצים ידיים והאיש מוסיף:

"יש לי בת שרצתה לסגור שידוך עם חרדי אחד ואני לא נתתי לה".
האוויר מתחשמל.
"איך קוראים לה?"
"אביבה. אביבה כהן, למה, מה קרה? למה אתם ככה עומדים המומים?"
"כי אני רונן מאיר..."

רפי כהן מחבק את החתן שלו חיבוק אמין עד שרונן כמעט אינו נושם. אחר כך הוא מצלצל בסלולארי לבתו היחידה.

"אביבה?" השאגה שלו מגיעה עד שער הגיא, "לכי חפשי לך איזו מגדניה שעוד פתוחה ותקני בורקס, ורגעלך, עוגות ויטרינה וכל מה שצריך ובואי מהר לבית, מהר מהר!"

--- ככה עמדתי נטועה עם הסלולארי ביד מול הקול השופע של אבא, קול שלא הכרתי.
"אנחנו סוגרים את השידוך עם החתן הכי מיוחד בעולם, רונן מאיר, אז אני מזמין אותך ל... איך אומרים את זה? 'וורט' שלך. והוא יהיה בבית, שלנו. מה, לא מגיע לך קצת נחת, אביבה?"

עוד ישמע בהרי יהודה - - - בדיוק שבוע אחרי בדיוק כדברי הרב.
(אמונה שלמה שידוכין ונישואין - מאת ר' צבי נקר)

